

COM ACOMPANYEM ALS INFANTS A L'ESCOLA POLINYÀ?

CRITERIS QUE HEM DE TENIR EN COMPTE TOTS ELS ADULTS QUE ACOMPANYEM ELS INFANTS DINS DE L'ESCOLA

Per escoltar als infants, per parlar-los... **ens ajupim posant-nos a la seva alçada**. És important que els mirem i que ens mirin als ulls quan parlem. Si no ho fan, els demanem que ens mirin als ulls abans d'iniciar una conversa. Quan ens ajupim i els mirem, els estem dient "hi sóc", "estic aquí".

Respectem els seus espais i moments personals. Podem preguntar-los què necessiten (per exemple, "Vols que em quedi amb tu o prefereixes estar sol/a?"), o **intentar detectar, a través de l'expressió corporal o de la mirada, les seves demandes o necessitats**.

Mantenim un to de veu suau i més aviat fluix. Ens apropem sempre als infants per parlar amb ells i elles, **i no alcem la veu (cal controlar l'estat d'ànim, tot i a cops ser imprevisibles)**. És important evitar dirigir-nos als nens i a les nenes des d'una distància que impliqui emprar un to de veu massa elevat.

Respectem els ritmes dels infants i adoptem una actitud tranquil·la, sense presses.

Evitem fer judicis sobre la seva persona i no emprem adjectius qualificatius que poden etiquetar ("Ets...").

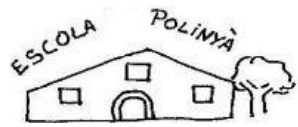
Parlem des de la nostra emoció... No fem valoracions de l'estil "molt bé", "així no es fa", "és molt lleig pegar"... **Procurem reflectir els nostres pensaments parlant sempre des de les nostres sensacions, des de la nostra persona, no de les seves actuacions...** "Em sento malament si em crides", "Jo ho se fer així", "A mi no m'agrada estar amb tant de soroll". Abastem els fets relacionant-los amb les persones i amb les situacions.

Els ajudem a connectar amb la seva emoció... Davant de les coses que han fet i que ens mostren (dibuixos, com salten...) **evitem donar-los la nostra típica aprovació, canviem l'enfocament cercant les seves reflexions**. Els preguntem com s'han sentit ells i elles mentre ho feien o descrivim el que hem vist: "Has fet...", "Estàs content de com ho has fet?", "Com ho has fet?", "Ho has fet tu sol/a!". **Donem el reconeixement enriquint el llenguatge i aprofitem aquests moments per compartir amb els infants i anar consolidant vincles afectius, afinitats...** També els podem ajudar a percebre els propis avenços respecte a produccions o fets viscuts anteriorment. **És important dedicar-los l'estona que ens demanin**. Si no pot ser al moment, caldrà cercar-ne un altre.

Acceptem els seus sentiments, sense jutjar-los ni desmerèixe'ls, encara que no els entenguem. No fem servir sentències del tipus "per això no es plora", "no et preocupis", "no ploris", "no t'enfadis"... Empatitzem amb la situació que viu l'infant. **Mai neguem els seus sentiments**.

Hem de respectar els moments en què son ells mateixos qui estan resolent els seus propis conflictes. Hem d'acceptar que resolguin els seus conflictes a la seva manera, i hem de fugir de protocols d'adults. L'important és que siguin els mateixos infants els qui se sentin bé amb la manera com han resolt el conflicte.

No fem comparacions ni parlem en termes de competitivitat. No diem "Ho fa millor / més ràpid...". En cap cas fomentem la rivalitat entre infants. **No fem servir felicitacions** (en tot cas rebem les alegries que ens manifesten en fer quelcom), **i encara menys en veu alta (podrien interpretar que cal actuar o ser com el company o companya a qui**

s'està felicitant). L'important no és que els nens i les nenes facin les coses per tenir el reconeixement de l'adult, per agradar a l'adult... **Cal fer les coses perquè un mateix se sent a gust fent-les d'una manera.**

Evitem sempre emprar el càstig o els premis i les expressions que indirectament comporten aquestes condicions: "Si no menges no et faràs gran", "Si recolliu us explicarem un conte"... És una realitat que cada acció porta implícita una conseqüència. No cal inventar-nos res.

La millor ajuda que podem oferir-los és ser-hi, **evitant ajudar-los si no és necessari.** Els **ajudem quan ens ho demanen o si observem que ho estan passant malament davant d'una situació que no poden o no saben com resoldre.** **Ajudar** no implica fer la tasca per ell o per ella, sinó **donar recursos perquè el mateix infant pugui cercar una solució i aconseguir el que es proposa.**

Procurem no donar la resposta o la solució abans que l'infant hagi intentat trobar-la. Cal acceptar les seves "solucions" (dins d'uns paràmetres) tot i que nosaltres sapiguem que no funcionaran. Deixem que sigui l'infant qui arribi a les seves pròpies conclusions. Davant de certes preguntes podem contestar: "I què podem fer?", "I què pots fer?"...

La **funció de l'adult és d'acompanyant i observador.** Hem de respectar els interessos i les activitats dels infants, i **tan sols intervenim si ens ho demanen o si veiem una situació d'inseguretat o de falta de respecte (física, verbal o emocional).**

Intentem cercar maneres de que expliquin coses més enllà de "be", "si", "jugo"...trobem la manera de fer-los sentir còmodes en el seu relat amb preguntes com: "quina cosa t'ha agradat més de les que has fet avui", "em dius alguna cosa que t'agrada i una que no t'agrada d'aquest..." , "com faries per"...

A cada aula i espai sempre hi ha d'haver un adult. Només en cas d'urgència s'avisava un altre adult perquè ens substituïxi on estem acompanyant.

Als espais no intercanviem informacions entre adults. És molt important evitar en tot moment tenir converses entre nosaltres quan estem acompanyant.

No mengem ni bevem quan estem acompanyant els infants, tampoc al pati o altres espais exteriors **Només mengem amb ells si és l'hora d'esmorzar i hem portat alguna de les coses que està permès que portin els nens i les nenes** (fruita, entrepà, fruits secs o galetes d'arròs o blat). (Cal parlar d'això)

Habitualment ens dirigim als nens i nenes en català (tret les estones d'anglès o de castellà) i els ajudem, amb amor, a corregir el seu vocabulari o frase si no es correspon amb la llengua emprada o bé si notem incorreccions (pronuncia, paraula no correcta, barreja de llengües...)

Evitem deixar els nostres objectes personals als espais, ja que els objectes poden distorsionar i dificultar el moviment dels infants pels espais.

En cap cas parlem pel mòbil dins dels espais d'infants, tampoc als espais exteriors ni al menjador. Per parlar per telèfon cal anar a la sala de mestres, a secretaria o a l'exterior de l'escola (per tema de cobertura). Si hi ha un tema familiar important, s'avisava a direcció o secretaria que estiguin al cas d'una trucada i es substituïeix momentàniament.